

GLEN SORESTAD

Rojen je bil v Vancouvru leta 1937, večino časa je živel v provinci Saskatchewan, zato ga vsaj geografsko lahko uvrščamo med t. i. prerijske pesnike, ki so, predvsem z avtorji kot sta Eli Mandel in deloma John Newlove, v kanadski poeziji ustvarili svoj značilen glas. Njegova poezija pa za razliko od obeh omenjenih sodobnikov večinoma ni prežeta z motivi indijanskih prednikov ali geografije dežele, temveč jo zaznamujeta osebna izpoved in preprostost izreke. To je bila dovolj izvirna kombinacija, da ga je dvignila med najbolj cenjene pesnike pokrajine, hkrati pa jasno izpostavila njegovo različnost od bolj znanih sodobnikov. Tako je Sorestad leta 2000 postal prvi Saskatchewanski poeta laureatus. Izdal je več kot deset zbirk poezije, predstavljene pesmi pa so povzete iz njegove predzadnje, *Slike čutnega* (1998). Pesmi so intimne, nepretenciozne in v tonu elegične pripovedi o vsakdanjih dejanjih in darovih, zlasti o daru življenja v luči prihajajoče starosti. Za svojo zadnjo zbirko *Odhajanje me zadržuje tukaj* (2001) je prejel najvišjo nagrado province, Saskatoon Book Award.

Deset vrstic za Tino

Kar mi ostaja v spominu: tista tiha deklica.
Zdaj, prekmalu, je ni več tu.
Vsak spomin nate pridihnjen s plahostjo,
tvoj glas kot nemir listja.
Toda tvoj nasmeh je razgrnil nebo.

Kratka leta tu odidejo tako nanaglo,
drobci spominov vse prekratki.
V svetu vreščečih glasov je bil tvoj
zame najblažji in najslajši zven:
ljubka pesem se nikoli ne postara.

Ženska, ki je ubila srno

Kje je tista prava beseda –
način, kako se dan obrne proti sebi?
V trenutku se svet, ki je bil,
spremeni in nikoli več ne zazveni kot prej.

Srna se je pognala v svoj hitri konec.
Na tleh, njeno kratko življenje razlito prek ceste,
a ženska se je tresla za volanom.
Zbegana od navidezne luči dneva,

opletajoč v paniki, zaslepljena od sonca,
čez zaplate snega se je srna
pognala v smer, kamor jo vodi nagon.
Ženska ni mogla izbirati.

Vse, kar je videla – lisa ob strani;
vse, kar je slišala – neželeni udarec.
Ni bilo časa za *Oh, ne!* Nobenega izhoda.
A zdaj je čas, zdaj je čas,

da zadrgetaš ob neslišni bolečini,
ki sledi nehoteni smrti,
za iskanje krivde, izhoda,
da navlečeš nase ponošena oblačila krivde.

Ženska noče več voziti.
Njene roke so umazane od krvi
in čeprav ve in razume,
da ni mogla narediti nič več,

se v sebi zdrzne ob tem, kar je –
ob tej vlogi, ki je ni igrala nikdar prej,
za katero ni bilo nobene avdicije,
ob tej namišljeni krvi na rokah.

Kričeči žerjavi

Kar vidi golo oko
čez širjave solnih plitvin
in razvlečenih močvirij,
sta dve piki belega,
naključna madeža barve
na prostranstvih morskih plitvin,
negibna.

Toda najin daljnogled spremeni
daljni beli packi
v visoki, čofotajoči ptici
in nama ju prikliče bliže,
spremeni ju v premikajoča se žerjava,
katerih belina je na krilih
sajasto zamazana.

In s teleskopa
na vrhu tega ptičarskega stolpa
ne more biti nobenega dvoma
več o tem paru,
prezimujočih, kričečih žerjavih,
ki sta priletela s severa, kot midva,
da bi se grela pod toplejšim soncem
tu, na obali ob Teksaškem zalivu.

Ko se usedeta
v zavedajoč se um, začutiva
čudno sorodnost s tema dvema,
neko tiho skupno vez,
ki jo odneseva s seboj,
ko greva.

Težko pogoltniti

Prisonim kozarec k ustom –
Bourgogne Passe-Tout-Grains –
in pustim, da mi rubinasti eliksir
napolni votlino. Iz šestega nadstropja
najine hotelske sobe vidim
kakah štirideset petdeset mož, ki
sredi mrzlega oktobrskega prščca
postopajo pred Karitasom, nekaj ulic proč
od tod, in čakajo svoj večerni obrok.
Pridržim vino v ustih –
za dolgo, dolgo časa,
preden ga pogoltnem.

Spet v zraku

Že dve uri sem spet
vpet v pretirano domačno
bližino s tujci,
v ropotajoči kužni cevi,
prisiljen dihati
nezdrave izpuhe
iz pljuč stotnije drugih,
s katerimi smo ujetniki iste
določenosti, če ne določenega cilja.

Virusi in bakterije se naslanjajo
nad izbiro žrtev, to gmoto
brezkrilnih kep, pripetih na sedeže,
zaverovanih v svojo hrano, brez misli
na okužbe, ko srkajo,
režejo, žvečijo in goltajo
letalsko krmo,
a strašna vojska klic
rojí v njej kakor opazujoči izstrelki
in mrzla tema
zunaj spolzi dalje kakor sam čas,
neokužen in miren.

Modra čaplja ob zahodu

Sonce se spušča med vrhove jelk
na zahodni obali in obarva
gozdove v temno kakor noč. Jezero
je mračno zeleno ogledalo, na katerem

plovemo kot velikanski vodni hrošč. Iz trsja
se dvigne velika modra čaplja,
zaprhuta stran v svojem ljubkem loku,
iščoč, kakor mi vsi, prostor

zase, kjer bi živela svoje
tiho življenje čaplje in stala
kot vkopana sredi plitvin,
postala kakor operjen kip,

strmela za svojo najljubšo hrano,
da se ji prikaže ob nogah – modra čaplja,
postavljena med trsje, čakajoč. Sonce
zaide, budnosti ni konec.

Prevedel Marcello Potocco

